

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 25. februara 2021. godine
Br. ref.: RK 1714/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI174/20

Podnosilac

“DE-KO” Sh.p.k

Ocena ustavnosti
obaveštenja [KMLC. br. 79/2020] Kancelarije glavnog državnog tužioca
od 9. jula 2020. godine i rešenja [Ac. br. 2817/19] Apelacionog suda u
Prištini od 16. aprila 2020. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo “DE-KO” Sh.p.k, koga zastupa vlasnik Ndue Komani, iz Dakovice (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava obaveštenje [KMLC. br. 79/2020] Kancelarije glavnog državnog tužioca od 9. jula 2020. godine i rešenje [Ac. br. 2817/19] Apelacionog suda u Prištini (u daljem tekstu: Apelacioni sud) od 16. aprila 2020. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenih odluka, kojima se navodi da su podnosiocu zahteva povređena prava zagarantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev se zasniva na stavu 4, člana 21. [Opšta načela] i stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 12. novembra 2020. godine, Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) je primio zahtev podnosioca, koji je podneo preko pošte 9. novembra 2020. godine.
6. Dana 17. novembra 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Safeta Hoxhu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi.
7. Dana 20. novembra 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od njega da pojasni pred Sudom koje odluke redovnih sudova osporava pred Sudom.
8. Dana 9. decembra 2020. godine, Sud je primio od podnosioca zahteva tražena pojašnjenja preko dopisa od 20. novembra 2020. godine.
9. Dana 10. decembra 2020. godine, Sud je obavestio Apelacioni sud i Kancelariju glavnog državnog tužioca o registraciji zahteva.
10. Dana 10. februara 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Neodređenog datuma, kompanija "M.H." je podnela predlog kod privatnog izvršitelja za izvršenje protiv podnosioca zahteva jednog računa u iznosu od 23.423.00 evra (u daljem tekstu: sporni iznos) u ime usluga sa bagerom, za koje je kompanija "M.H." navodila da je pružila podnosiocu zahteva.
12. Dana 12. marta 2018. godine, privatni izvršitelj G.Gj. je, nalogom [P. br. 54/18] odredio izvršenje protiv podnosioca zahteva u spornom iznosu.
13. Dana 21. marta 2018. godine, podnosilac zahteva je protiv izvršnog naloga [P. br. 54/18] podneo prigovor Osnovnom sudu u Đakovici (u daljem tekstu: Osnovni sud), ističući, između ostalog, da račun prema kome je traženo izvršenje, ne ispunjava zakonske elemente za izvršenje.
14. Dana 18. maja 2018. godine, Osnovni sud je, rešenjem [PPP. br. 36/18] usvojio prigovor podnosioca zahteva i poništio izvršni nalog [P. br. 54/18] od 12. marta 2018. godine.
15. Neodređenog datuma, kompanija "M.H." je na rešenje [PPP. br. 36/18] Osnovnog suda, uložila žalbu Apelacionom sudu u Prištini (u daljem tekstu: Apelacioni sud), navodeći bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i pogrešnu primenu materijalnog prava, sa predlogom da se rešenje Osnovnog suda [PPP. br. 36/18] ukine i stvar vrati na preispitivanje.
16. Dana 13. septembra 2018. godine, Apelacioni sud je, rešenjem [Ac. br. 3216/2018] usvojio, kao osnovanu, žalbu kompanije "M.H." i stvar vratio na preispitivanje Osnovnom sudu.
17. Dana 27. maja 2019. godine, Osnovni sud je, rešenjem [PPP. br. 146/18], odbio prigovor podnosioca zahteva protiv izvršnog naloga [P. br. 54/18] od 12. marta 2018. godine, kojim je određeno izvršenje u vezi sa spornim iznosom.
18. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je protiv rešenja [PPP. br. 146/18] Osnovnog suda uložio žalbu Apelacionom sudu, navodeći bitnu povredu odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i pogrešnu primenu materijalnog prava, sa predlogom da se rešenje Osnovnog suda [PPP. br. 146/18] poništi i stvar ponovo vrati na preispitivanje Osnovnom sudu.
19. Dana 16. aprila 2020. godine, Apelacioni sud je, rešenjem [Ac. br. 2817/19], odbio žalbu podnosioca zahteva, kao neosnovanu, nakon što je utvrdio da *"je izvršenje dozvoljeno na osnovu originalnih računa izdatih od poverioca, koje je dužnik primio na ispravan način za dobrovoljno ispunjenje, koji računi uz podršku člana 29. stav 1. tačka 1.3. ZIP-a [Zakona o izvršnom postupku] imaju svojstvo poverljivog dokumenta i isti kao takvi predstavljaju pravnu osnovu o određivanju izvršenja, onako kako se određuje odredbom člana 21. [ZIP-a]."*

20. Dana 24. juna 2020. godine, pred Kancelarijom glavnog državnog tužioca, podnosilac zahteva je podneo predlog za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu protiv rešenja Osnovnog suda [PPP. br. 146/18] i rešenja Apelacionog suda [Ac. br. 2817/19].
21. Dana 9. jula 2020. godine, Kancelarija glavnog državnog tužioca je, obaveštenjem [KMLC. br. 79/2020], obavestila podnosioca zahteva da je odbijen njegov predlog za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti protiv rešenja Osnovnog suda [PPP. br. 146/18] i rešenja Apelacionog suda [Ac. br. 2817/19], nakon što je utvrdio da navodi podnosioca zahteva *“nisu dovoljni za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti prema članu 247.1, tačka a) i b) Zakona o parničnom postupku”*.

Navodi podnosioca

22. Podnosilac zahteva navodi pred Sudom da su rešenje Osnovnog suda [PPP. br. 146/18], rešenje Apelacionog suda [Ac. br. 2817/19] i obaveštenje [KMLC. br. 79/2020] Kancelarije glavnog državnog tužioca doneta uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda zagarantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično sušenje) EKLJP-a.
23. Podnosilac zahteva navodi da su gore navedena rešenja i obaveštenje Kancelarije glavnog državnog tužioca *“protivzakonita, pošto su ista rešenja i obaveštenje doneti u suprotnosti sa odredbama Zakona o parničnom postupku, koja se prikladno primenjuju u izvršnom postupku, pošto je račun dužnika osporen u zakonski predviđenom roku od strane dužnika, poverilac je trebao da se uputi na civilni spor, račun poverioca je u suprotnosti sa odredbama člana 44. i 45. Zakona o PDV-u, pošto račun poverioca nije ispunio uslove predviđene članom 44. i 45. Zakona o PDV-u. Takođe, Apelacioni sud Kosova [...]se ne izjavljuje u vezi navoda dužnika.”*
24. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da proglasi njegov zahtev prihvatljivim; da utvrdi povredu članova 24, 31 i 46. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a; da proglasi ništavim rešenje Apelacionog suda [Ac. br. 2817/19] i slučaj vrati na preispitivanje Apelacionom sudu.

Ocena prihvatljivosti zahteva

25. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom, utvrđene Zakonom i dalje navedene Poslovníkom.
26. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

*“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]*

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

27. Sud se takođe poziva na stav 4, člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuje:

“4. Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”.

28. Sud prvo primećuje da, u skladu sa stavom 4, člana 21. Ustava, podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede njegovih osnovnih ljudskih prava i sloboda, koje važe za fizička i pravna lica (vidi, Ustavnog suda br. KI41/09, sa podnosiocem zahteva: *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14; i KI35/18, sa podnosiocem zahteva: *“Bayerische Versicherungsverband”*, presuda od 11. decembra 2019. godine, stav 40).

29. Sud takođe utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno obaveštenje [KMLC. br. 79/2020] Kancelarije glavnog državnog tužioca od 9. jula 2020. godine i rešenje [Ac. br. 2817/19] Apelacionog suda u Prištini od 16. aprila 2020. godine.

30. Sud se dalje poziva na član 47. [Individualni zahtevi] Zakona, koji propisuje:

Član 47. Zakona
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

31. Sud takođe razmatra da li su ispunjeni uslovi propisani članom 49. [Rokovi] Zakona i pravilom 39 [Kriterijum o prihvatljivosti], odnosno stavovima (1) (b) i (c) Poslovnika. Oni propisuju sledeće:

Član 49. Zakona
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

Pravilo 39 Poslovnika
[Kriterijum o prihvatljivosti]

“(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

b) ako su iscrpljena sva delotvorna pravna sredstva, koja su na raspolaganju po zakonu, protiv pobijene presude ili odluke;
 c) ako je zahtev podnet u roku od četiri meseca od dana kada je odluka o poslednjem delotvornom pravnom sredstvu dostavljena podnosiocu zahteva, i
 [...]”.

32. U tom smislu, Sud podseća da, kao pravilo, rok od 4 (četiri) meseca počinje od „poslednje odluke“ u procesu iscrpljivanja pravnih sredstava kojima se odbija zahtev podnosioca zahteva (vidi: *mutatis mutandis*, slučajeve ESLJP-a, *Gavrilov protiv Bivše Jugoslovenske Republike Makedonija*, odluka od 1. jula 2014. godine, stav 25, i *Paul i Audrey Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, odluka od 14 marta 2002. godine).
33. Sud takođe podseća da podnosilac zahteva mora iscrpeti sva pravna sredstva za koje se očekuje da budu delotvorna i dovoljna. Sud može uzeti u obzir samo delotvorna pravna sredstva, nakon što podnosilac zahteva ne može da produži stroge rokove predviđene Zakonom i Poslovníkom, pokušavajući da primeni pravna sredstva koji nisu delotvorna u pružanju zaštite prava na koja se podnosilac zahteva žali (vidi, *mutatis mutandis*, slučajeve ESLJP-a, *Gavrilov protiv Bivše Jugoslovenske Republike Makedonija*, gore citiran, stav 25; i *Fernie protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, odluka od 5. januara 2006. godine). U vezi sa gore navedenim uslovima, Sud prvo ocenjuje da je uslov za iscrpljivanje pravnih sredstava i uslov da se zahtev podnese u roku od 4 (četiri) meseca usko povezani (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj ESLJP-a, *Jeronovičs protiv Letonije*, presuda od 6. juna 2016. godine, stav 75).
34. S tim u vezi, Sud će dalje oceniti da li je u okolnostima ovog slučaja, obaveštenje [KMLC. br. 79/2020] Kancelarije glavnog državnog tužioca od 9. jula 2020. godine, bilo delotvorno pravno sredstvo u odnosu na navode podnosioca zahteva za ustavnu povredu. Odgovor na ovo pitanje biće presudno za ocenu da li je zahtev podnosioca zahteva podnet u roku od 4 (četiri) meseca.
35. S tim u vezi, Sud primećuje da je u ovom slučaju postupak protiv podnosioca zahteva vođen pred redovnim sudovima u vezi sa zakonitošću naloga za izvršenje [P. br. 54/18] i pitanje izvršenja spornog računa sproveden pred dva sudska stepena, Osnovnim sudom i Apelacionim sudom, što je rezultiralo donošenjem rešenja Apelacionog suda [Ac. br. 2817/19] od 16. aprila 2020. godine.
36. Prema članu 68. (Vanredni pravni lekovi) Zakona o izvršnom postupku je propisano da „Nije dozvoljena revizija niti ponavljanje postupka u izvršnom postupku“. Prema tome, podnosilac zahteva nije imao na raspolaganju pravno sredstvo koje bi mogao da koristi „lično“ da bi osporio gore navedeno rešenje Apelacionog suda pred Vrhovnim sudom.
37. Međutim, nakon prijema rešenja Apelacionog suda, podnosilac zahteva se obratio Kancelariji glavnog državnog tužioca, sa predlogom da poslednje navedena podnese zahtev u ime podnosioca zahteva za zaštitu zakonitosti pred Vrhovnim sudom protiv rešenja Apelacionog suda. S tim u vezi, Sud ističe da je ovaj zahtev potpuno diskrecioni za Kancelariju glavnog državnog tužioca.

38. S tim u vezi, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojom je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredaba ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom, EKLJP ne zahteva da se diskreciona pravna sredstva ili pravna sredstva koja im nisu direktno dostupna i koja zavise od diskrecionog prava medijatora, kao što je slučaj sa zahtevom pred Kancelarijom glavnog državnog tužioca, iscrpe pre nego što se podnosioci zahteva obrate ESLJP-u (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj ESLJP-a *X i drugi protiv Letonije*, odluka od 6. juna 2008. godine, stav 20, i tamo korišćene reference; vidi, takođe slučaj Suda KI102/16, sa podnosiocem zahteva: *Shefqet Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 14. decembra 2016. godine, stav 38).
39. Konkretnije, što se tiče sličnih predloga, poput predloga iznetog pred Kancelarijom državnog tužioca, od koga se zahteva da podnese zahtev za zaštitu zakonitosti pred pravosudnim organima u ime podnosioca zahteva, ESLJP je rešavao slučaj *Lepojić protiv Srbije*. U ovom slučaju, ESLJP je ocenio da li je predlog podnet državnom tužiocu, kojim se od njega zahtevalo da podnese zahtev za zaštitu zakonitosti, delotvorno pravno sredstvo, i istakao da "[ESLJP] nalazi da je jedino javni tužilac mogao uložiti [zahtev za zaštitu zakonitosti] u ime podnosioca predstavke i, štaviše, da on ima potpuno diskreciono pravo da li da to učini ili ne. Dok je podnosilac predstavke mogao tražiti takvu meru, on svakako nema pravo po zakonu da lično koristi ovo pravno sredstvo [zahtev za zaštitu zakonitosti] [...]. Zahtev za zaštitu zakonitosti, iz tih razloga, nije bio delotvoran [...]". (vidi, slučaj ESLJP-a *Lepojić protiv Srbije*, presuda od 6. novembra 2007. godine, stav 54).
40. Takođe, pozivajući se na ovu sudsku praksu (slučaj ESLJP-a *Lepojić protiv Srbije*), ESLJP u slučaju *Stojanovski protiv Bivše Jugoslovenske Republike Makedonije* nije uzeo u obzir obaveštenje državnog tužioca u svrhu izračunavanja vremenskog roka, kada je poslednje navedeni utvrdio da nema dovoljno osnova za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu Makedonije. ESLJP je u ovom slučaju istakao da „zahtev podnosioca zahteva pred javnim tužiocem nije sredstvo za iscrpljivanje u svrhe [EKLJP-a]. Shodno tome, vremenski rok za iscrpljivanje tog pravnog sredstva ne zaustavlja isticanje roka od 6 (šest) meseci [za podnošenje zahteva ESLJP-u u vezi sa odlukom Apelacionog suda]“ i shodno tome, ESLJP je utvrdio da zahtev podnosioca nije podnet u propisanom roku (vidi: slučaj ESLJP-a *Stojanovski protiv Bivše Jugoslovenske Republike Makedonije*, odluka od 16. septembra 2008. godine). U sličnim okolnostima, ESLJP je imao isti stav i u slučaju *Knapić protiv Hrvatske* (vidi: slučaj ESLJP-a *Knapić protiv Hrvatske*, odluka od 4. juna 2009. godine).
41. Sud, međutim, podseća da njegova sudska praksa takođe priznaje i slučajeve u kojima je ocenjena ustavnost obaveštenja državnog tužioca, putem kojih nije usvojen zahtev strana za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti u njihovu korist. S tim u vezi, Sud se poziva na svoj slučaj br. KI42/18, sa podnositeljkom zahteva: *Asija Muslija*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. marta 2020. godine, gde je ocenio navode podnositeljke zahteva o ustavnoj povredi obaveštenja državnog tužioca, zasnovan i na slučaju ESLJP-a *Gorou protiv Grčke* (br. 2), presuda i 20. marta 2009. godine.

42. Međutim, gore navedeni slučaj, KI42/18, razlikuje se od ovog slučaja. U tom kontekstu, Sud podseća da je u gore navedenom slučaju, KI42/18, podnositeljka zahteva osporila obaveštenje KMLC br. 09/2018 državnog tužioca od 2. marta 2018. godine, argumentujući kako su joj ovim obaveštenjem povređena ustavna prava, što je bilo povezano, između ostalog, i sa nedostatkom navodnog obrazloženja osporenog obaveštenja državnog tužioca. Dok što se tiče rešenja AC. br. 3538/2017 Apelacionog suda Republike Kosovo od 8. decembra 2017. godine, koji je takođe osporavan u slučaju KI42/18, kao glavni navod je bilo neutvrđivanje činjenice od strane Apelacionog suda da podnositeljka zahteva nije potpisala ugovor o hipoteci od 2. decembra 2011. godine. Zahtev podnosioca zahteva u slučaju KI42/18 u vezi sa rešenjem AC. Br. 3538/2017 Apelacionog suda, odvojeno od obaveštenja Kancelarije glavnog tužioca, podneta je Sudu takođe u roku predviđenom Zakonom i Poslovnikom.
43. Međutim, u ovom slučaju, podnosilac zahteva ne iznosi konkretne navode koji se odnose na razloge predstavljene u obaveštenju Kancelarije glavnog državnog tužioca i kako je obaveštenje poslednje navedene da ne podnese zahtev za zaštitu zakonitosti pred Vrhovnim sudom povredilo ustavna prava podnosioca zahteva. Navodi podnosioca u ovom zahtevu se odnose na navode da *“je račun dužnika osporen u roku propisanim zakonom od strane dužnika, poverilac je trebalo da bude upućen na građanski spor, račun poverioca je u suprotnosti sa odredbama člana 44 i 45. Zakona o ODV-u, jer račun poverioca nije ispunjavao uslove propisane u članovima 44 i 45. Zakona o PDV-u”*.
44. Sud primećuje da su ovi navodi razmotreni od strane Apelacionog suda, a ne od strane Kancelarije državnog tužioca. Poslednje navedena je, u stvari, odlučila samo da li su ispunjeni zakonski uslovi da se podnese takav zahtev Vrhovnom sudu.
45. S tim u vezi, Sud podseća da je u obaveštenju [KMLC. br. 79/2020] od 9. jula 2020. godine, Kancelarija glavnog državnog tužioca obavestila podnosioca zahteva da je odbijen njegov predlog za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti protiv rešenja Osnovnog suda [PPP. br. 146/18] i rešenja Apelacionog suda [Ac. br. 2817/19], nakon što je utvrdio da nisu ispunjeni zakonski uslovi za tako nešto, jer *„[p]rema odredbi člana 247.1 tačka a) zahtev za zaštitu zakonitosti može da se podnese samo ako se povreda odnosi na teritorijalnu nadležnost, ukoliko je prvostepeni sud donosio presudu bez glavne rasprave, a bio je u obavezi da održi glavnu raspravu, ukoliko je odlučeno po zahtevu u vezi toga spor u toku ili ukoliko je u suprotnosti sa zakonom, udaljivan javnost sa glavne rasprave. U ovom slučaju nije ispunjen nijedan od ovih uslova, dok u pogledu pogrešne primene materijalnog prava, iz člana 247.1 tačka b), niste podneli nijednu odredbu materijalnog prava, čija bi primena uticala na podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti, kao vanredno pravno sredstvo. Takođe vas obaveštavamo da shodno članu 247.2 tužilac ne može podneti zahtev za zaštitu zakonitosti zbog pogrešnog ili nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja”*.
46. Stoga, na osnovu prakse ESLJP-a, Sud podseća da bi, u ovom slučaju, zahtev za zaštitu zakonitosti putem državnog tužioca, osim po diskreciji ovog poslednje

navedenog, mogao da pokrene državni tužilac samo ako su ispunjeni određeni zakonski uslovi. Takođe, navodi podnosioca zahteva se odnose na način na koji su Osnovni sud i Apelacioni sud primenjivali zakon prilikom odlučivanja o zakonitosti naloga za izvršenje i pravni status spornog računa. Pored toga, podnosilac zahteva ne podnosi konkretne navode u vezi sa obaveštenjem Kancelarije glavnog državnog tužioca, ali podnosi Sudu iste navode koje podnosi i na rešenje Apelacionog suda [Ac. br. 2817/19]. Navodi za koje Kancelarija glavnog tužioca nije bila nadležna da se pozabavi jer ima ovlašćenje samo da podnese zahtev za zaštitu zakonitosti pred Vrhovnim sudom, a ne da ocenjuje pravne povrede koje je počinio Apelacioni sud. Prema tome, u vezi sa ovim navodima, u slučaju podnosioca zahteva, nakon prijema rešenja Apelacionog suda, [Ac. br. 2817/19] od 16. aprila 2020. godine, ništa ga nije sprečilo da se obrati Ustavnom sudu.

47. Stoga, Sud ocenjuje da se „*poslednja odluka*“, u skladu sa članom 49. Zakona, u vezi sa postupcima u vezi sa spornim računima za koje je izdat nalog za izvršenje, smatra rešenje Apelacionog suda [Ac. br. 2817/19] od 16. aprila 2020. godine, kojim je odbijena žalba podnosioca zahteva protiv rešenja Osnovnog suda [PPP. br. 146/18] (vidi: *mutatis mutandis*, slučaj ESLJP-a *Paul i Audrey Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, odluka od 14. marta 2002. godine; vidi: slučaj Suda KI120/17, sa podnosiocem zahteva: *Hafiz Rizahu*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. decembra 2017. godine, stav 36).
48. S tim u vezi, Sud podseća da je rešenje Apelacionog suda [Ac. br. 2817/19] doneto 16. aprila 2020. godine. Iako podnosilac zahteva nije naveo datum prijema presude, na osnovu činjenica slučaja, očigledno je da je vreme između prijema presude i datuma podnošenja njegovog zahteva, 9. novembra 2020. godine Ustavnom sudu (dan kada je podnosilac podneo svoj zahtev preko pošte), prošlo vremenski period od 4 (četiri) meseca. To zato što je podnosilac zahteva bio upoznat sa rešenjem Apelacionog suda najmanje 24. juna 2020. godine, kada je podneo zahtev Kancelariji glavnog državnog tužioca.
49. Shodno tome, Sud zaključuje da je zahtev podnosioca zahteva, u vezi sa rešenjem Apelacionog suda [Ac. br. 2817/19] od 16. aprila 2020. godine, podnet nakon zakonskog roka od 4 (četiri) meseca.
50. Sud podseća da je svrha zakonskog roka od 4 (četiri) meseca, prema članu 49. Zakona i prema pravilu 39 (1) (c) Poslovnika, da promoviše pravnu sigurnost, obezbeđujući da se slučajevi koji se odnose na ustavna pitanja razmatraju u razumnom periodu i da prethodne odluke ne budu stalno otvorene za osporavanje (vidi, između ostalog, slučajeve ESLJP-a: *Franz Hofstüdtter protiv Austrije*, zahtev br. 25407/94, odluka od 12. septembra 2000. godine; *Olivier Gaillard protiv Francuske*, zahtev br. 47337/99, odluka od 11. jula 2000. godine; vidi, takođe, između ostalog, slučajeve Suda KI140/13, sa podnosiocem zahteva: *Ramadan Cakiqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. marta 2014. godine, stav 24; i KI120/17, sa podnosiocem zahteva: *Hafiz Rizahu*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. decembra 2017. godine, stav 39).
51. U zaključku, na osnovu gore razrađenih razloga, Sud utvrđuje da zahtev nije podnet u zakonskom roku koji je propisan članom 49. Zakona i pravilom 39 (1) (c) Poslovnika i shodno tome, Sud ne može da razmatra meritum slučaja,

odnosno da li su osporenim rešenjem Apelacionog suda povređena ustavna prava podnosioca zahteva.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 21.4 i 49. Zakona i u skladu sa pravilom 39 (1) (c) Poslovnika, dana 10. februara 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

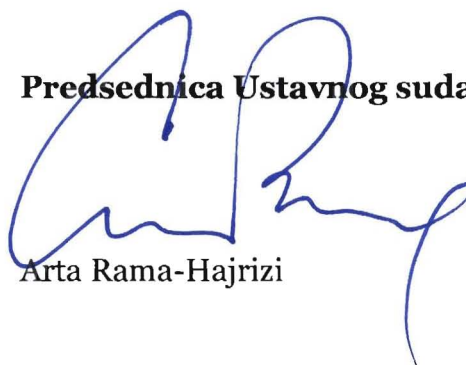
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Arteta Rama-Hajrizi